

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΘΕΡΡΥ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΓΚΑΣΠΑΡ

Ο Πώλ Ρουλιέν με πληγωμένη την καρδιά του από τον πόνο, κάθησε στο γραφείο του και βούτηξε την πένα του στο καλαμάρι. "Επρεπε να γράψω ένα τρυφερό κι' αισθηματικό γράμμα. "Επρεπε να κάνω μια έρωτική έξιμολόγησι. Μά αυτό το πράγμα δεν ήταν και τόσο εύκολο, όσο μπορούσε κανείς να φαντασθῆ. Μια έξιμολόγησις γράφεται πάντα μ' ένα σωρό ωμορφα λόγια, συγκινητικές φράσεις και πολύ λυρισμό. 'Ωστόσο είνε αδύνατον να ξεφύγει κανείς από την κοινή και συνηθισμένη ρρασεολογία. 'Ο Πώλ Ρουλιέν λοιπόν δίσταζε. Κι' εκείνο πού κυρίως τον έκανε να διστάζει, ήταν το ότι η Θέρρυ δεν ήταν από τὰ συνηθισμένα κορίτσια πού συγκινούνται με δυο-τρία αισθηματικά λόγια. Αυτός ο τετράξανθος διάβολος με τὰ έξυπνα μάτια και τὸ γοητευτικό χαμόγελο, φαινόταν ότι δεν έπαιρνε χαμπάρι από αυτά. Πόσες φορές άλλωστε και ο ίδιος δεν είχε ακούσει να λέη μ' εϊρωνεία:

-- Ούφ! Αυτοί οί έρωτές σας! Μά σοβαρά μιλάτε ότι υπάρχει αυτό τὸ αίσθημα; Δεν βλέπετε λοιπόν ότι ο ένας κοροϊδεύει τὸν άλλον;

'Ωστόσο ο καυμένος ο Ρουλιέν τὴν αγαπούσε. Τὴν αγαπούσε μάλιστα πάρα πολύ. Λάτρευε τὰ ξανθὰ μαλλιά της, τὰ λεπτά λευκά χέρια της, τὸ πλαστικό της σωματάκι κι' εκείνα τὰ γλυκά μάτια της. 'Η Θέρρυ ήταν γι' αὐτὸν μιά ωμορφη κουκλίτσα. Μιά από εκείνες πού βλέπει κανείς στις θιτρίνες τῶν μεγάλων καταστημάτων ντυμένες στὰ μεταξωτά, σωστὲς μαρκησιές.

-- Δεσποινίς Θέρρυ, τὴς εἶχε πὴ μάλιστα μιά φορά πού βρήκε τὴν εὐκαιρία, εἶσατε μιά χαριτωμένη μαρκησία. Μοῦ εἰπτρέπετε να σὰς φιλήσω τὸ χέρι σας;

Και κάνοντας μιά υπόκλησι τοῦ παληοῦ καιροῦ, τὴς φίλησε τὴν ἄκρη τῶν κρινένιων της δαχτύλων.

'Η Θέρρυ στάθηκε μιά στιγμή και τὸν κύτταξε ξαφνιασμένη. "Επειτα κοκκίνισε και τέλος ξέσπασε σ' ένα νευρικό κι' ἀκράτητο γέλιο. Κι' ο Ρουλιέν, ο δύστυχος Ρουλιέν, σκυθρώπασε και νόμισε ότι εἶχε γελοιοποιηθῆ. "Εφυγε από κοντά της με κατεβασμένα μάτια και δεν τόλμησε πειά να τὴν ἀντικρύσει στο πρόσωπο. Νόμιζε ότι θὰ δὴ πάλι εκείνο τὸ παράξενο γέλιο της πού τοῦ εἶχε κομματιάσει τὴν καρδιά του. "Αν ήταν ἄλλη γυναίκα, ο Πώλ θὰ τὴν εἶχε κιάλας ξεχάσει. Μά ἡ Θέρρυ δεν ήταν γι' αὐτὸν μόνον μιά ωμορφη νέα, ήταν τὸ πᾶν.

Κι' ο Πώλ πόθησε τότε μ' ὄλη του τὴν ψυχὴ τὴν ἀγάπη της. "Ω, πόσο θὰ γινόταν εὐτυχισμένος μ' ένα μονάχα βλέμμα της, μ' ένα χαμόγελό της! Κι' αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία του, ἀφοῦ μάταια προσπαθῆσε να τὴν καταπνίξει, τὸν ἔκανε τέλος να ἀποφασίσει να τὴς γράψω. Ποιὸς ξέρει. Μπορεῖ αὐτὴ ἡ χαριτωμένη μπεμπέκα να εἶχε κιάλας καρδιά. Μπορεῖ να προσποιόταν τὴν ψυχρὴ και τὴν ἀδιάφορη. "Αν ὅμως τὴν ἔκανε να διασκεδάσει τὸ γράμμα του; "Αν τὸν ἔπαιρνε στὴν κοροϊδία; Τότε... Αὐτὸ πειά δεν τὸ ἤξερε ο Ρουλιέν. "Ισως να ἔφευγε γιὰ κανένα μακρινὸ ταξίδι. "Ισως και να... κρεμιόταν ἀπ' τὴν πολλὴ ἀπελπισία του.

Μά να παραμένει σ' αὐτὴ τὴν ἐκκρεμότητα, ἦταν πειά αδύνατο. Φοβόταν μήπως τρελλαθῆ ἀπὸ τὴν πολλὴ ἀγάπη.

Κι' ο Πώλ μ' ένα στεναγμό, ἔσκυψε πάνω στο χαρτί και γρήγορα, γιὰ να μὴν ἀλλάξει πάλι ἀπόφασι ἢ διστάση, ἄρχισε να γράφω:

«Δεσποινίς Θέρρυ,

Εἶμαι βέβαιος ότι αὐτὸ τὸ γράμμα μου θὰ σὰς ἐκπλήξει. Μπορεῖ κιάλας να σὰς κάνει να θυμώσετε γιὰ τὴν μεγάλη τόλμη μου και τὴν ἀυθάδειά μου. Μά, σὰς παρακαλῶ,

να με συγχωρήσετε. Εἶσατε τόσο νέα, τόσο ὡμορφη, τόσο χαριτωμένη, πού εἶνε αδύνατο να ἔχετε κακὴ καρδιά. Πρέπει ὅμως να σὰς ὁμολογήσω ότι ἔκανα τὸ λάθος να σὰς ἀγαπήσω. Τρυπώσατε μέσα στὴν καρδιά μου σὰν τὸν κλέφτη σ' ένα κλειδωμένο καλά σπῆτι και με κάνετε δυστυχισμένο. Να, να, μπορεῖ να σὰς λένε οί δικοί σας μπεμπέκα, μπορεῖ να φαίνεσθε μιά χαριτωμένη κι' ἀθώα μικρούλα, μά εἶσατε ένας διάβολος. Μοῦ ἔχετε ψήσει κυριολεκτικῶς τὸ ψᾶρι στὰ χεῖλη κι' ἂν μπορούσα να ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὰ δίχτυα τὴς ἀγάπης σας, θὰ τὸ ἔκανα με τὴν πὸ μεγάλη εὐχαρίστησι. Μά δεν μπορῶ. Εἶνε αδύνατον να φύγω μακριά σας. "Αν δεν σὰς ἰδῶ μιά στιγμὴ τοῦλάχιστον τὴ μέρα, ἡ καρδιά μου ὑποφέρει ἀφάνταστα μαρτύρια. 'Εγὼ, ένας σοβαρὸς ἄνθρωπος, με τόσες γνωριμίες και τόση κοινωνικὴ ἐκτίμησι, ἔρχονται ὄρες πού κάνω τρέλλες. Μ' ἀκούτε; Τρέλλες σὰν ένα παιδί τοῦ σχολείου. Σὰς παρακαλῶ να μὴ γελάσετε γι' αὐτὲς μου τὶς ὁμολογιές. Πρέπει ὅμως ἀκόμη να σὰς εἰπῶ ότι κάθε βράδυ σχεδὸν βρισκομαί ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι σας και κυττάζω με λαχτᾶρα τὰ φωτισμένα παράθυρά σας. Ξέρω τί ὡρα τρώτε, τί ὡρα κοιμάσθε, ἀκόμη κι' ὄλες τὶς συνήθειες τῶν δικῶν σας. Ξέρω ἀκόμη ότι στὴ βεράντα σας ἔχετε δυὸ ὡμορφες γλάστρες με κόκκινα γαρύφαλλα, κι' ότι σὰς ἀρέσει να ρεμβάζετε κυττάζοντας τὸ φεγγάρι. Θέρρυ, ὁμολογήστε το: εἶσατε ρομαντικὴ. Μιά κοκομαθμένη ρομαντικὴ μπεμπέκα πού διαφέρει γιὰ περιπέτειες, μά προσέχει να μὴ ραγίσει τὴν καρδιά της. 'Ωστόσο δεν σὰς κρατῶ καμμιὰ κακία. Δεν φταίτε ἂν ἐγὼ σὰς ἀγατῶ τόσο πολύ. Δεν φταίτε, ἂν δεν μπορῶ να ἴησυχάσω. "Ω Θέρρυ, ἂν ξέρατε πόσες νύχτες, καθὼς ἔβλεπα κονρά τὴ σιὰ σας να διαγράφεται στὴν ὀλάνθιστη βεράντα σας, δεν ψιθύρισα μ' ἀπεραντὴ τρυφερότητα τ' ὄνομά σας!... Να, μέσα στο σκοτάδι τὴς νύχτας τὸ φώναζα πρὸς τὸ φεγγάρι πού μοῦ χαμογελοῦσε, κι' ἐκείνο τὸ εἶπε σ' ἄστρα πού κεντοῦσαν τὸν οὐρανὸ με τ' ἀργυρᾶ τους φῶτα. Καὶ τότε ὄλος ο οὐρανὸς γέμισε ἀπὸ μάτια. 'Απὸ ἐκπληκτὰ μάτια πού με κύτταζαν περιέργα. Καὶ τὸ φεγγάρι μοῦ ἔστειλε ἀπὸ οἶκτο μιά χρυσὴ ἀχτίνα του σὰν να ἠθελε να μοῦ ὁμολογήσει:

«-- Δεν πρέπει ν' ἀγαπᾶς τὴν Θέρρυ. 'Η Θέρρυ δεν ἔχει καρδιά. 'Η Θέρρυ εἶνε ἀκόμη μιά μπεμπέκα. "Ενα τρυφερὸ λουλουδι, πού δεν πρέπει εἶν να τὸ πιγράνης με τὶς θλίψεις σοῦ». Κι' ἔκλαψα πολὺ γιὰ τὴ μοναξιά μου και γιὰ τὴ μεγάλη ἀγάπη μου γιὰ σὰς. "Εκλαψα γιατί μου ἦταν πειά αδύνατον να σηκώσω τὸ βάρος τοῦ ἔρωτά μου.

Δεσποινίς Θέρρυ, ἀφήστε με να ζήσω στο περιθώριο τὴς ζωῆς σας. "Ω, ὄχι. Δεν θὰ εἶμαι καθόλου ἀπαιτητικός. Θὰ ζήσω στὴ σιὰ τὴς εὐτυχίας σας και σὰς ὀρκίζομαι ότι θὰ εἶμαι κι' ἐγὼ εὐτυχισμένος. 'Η γνωριμία πού μοῦ χάρισατε ἐντελῶς τυχαία, εἶνε γιὰ μένα τὸ ψυχικὸ μαρτύριό μου. Τοῦλάχιστον φανήτε καλὴ ὅσο εἶσατε ὡμορφη και δώστε μου τὴ φιλία σας. Θὰ γίνω ο πὸ πιστὸς κι' ο πὸ εὐκρινὴς σας φίλος, πού δεν θὰ ζῆ παρὰ μονάχα γιὰ να σὰς ἀγαπᾶς.

'Ο Πώλ ἔβαλε στο τέλος τοῦ γράμματος τὴν ὑπογραφή του και ὕστερα τὸ ἔρριξε μόνος του στο ταχυδρομεῖο.

Πέρασε μιά ἑβδομάδα τρομαχτικοῦ μαρτυρίου γιὰ τὸν Ρουλιέν. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα εἶχε ἐξαφανισθῆ ἀπὸ τὰ κέντρα. Φοβόταν να συναντήσῃ τὴν ἀγαπημένη του. Μιά λέξι της, ένα σχόλιό της, θὰ τοῦ συνέτριβε μιά γιὰ πάντα τὴν καρδιά. Σκεφτόταν ότι τοῦλάχιστον ἡ Θέρρυ ἀπὸ εὐγένεια θὰ τοῦ ἔγραφε. Θὰ ἔδινε μιά ἀπάντησι στο γράμμα του.

Και πράγματι, δεν ἔπεσε ἔξω σ' αὐτὸ τὸν ὑπολογισμό του. "Επειτα ἀκριβῶς ἀπὸ ἑπτὰ μέρες ἔλαβε ένα γράμμα. Μέσα σ' αὐτὸ ὅμως δεν ἦταν τίποτε ἄλλο ἀπὸ ένα κόκκινο γαρύφαλλο. 'Ωστόσο ο Πώλ ἐπῆγε να τρελλαθῆ ἀπ' τὴ χαρὰ του. Δεν ὑπῆρχε καμ-

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 63)

'Ο Πώλ τὴ φιλοῦσε και χαίδευε τὰ ξανθὰ μαλλιά της...

ΜΙΑ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

(Συνέχεια έκ τῆς σελίδος 37)

Τραβήξαμε λοιπόν με την πρωτότυπη και ζωντανή λευκή σημαία μας μπροστά, κι' εμείς από κοντά του.

Μόλις προχωρήσαμε λίγα βήματα, είδαμε τὸ πλακόστρωτο γεμάτο ἀπὸ αἵματα, καὶ γύρω-γύρω, τσόλια καὶ παληόρουχα ἀνθρώπων καὶ στρατιωτῶν, καθημαγμένα. Λίγα βήματα παρέκει, ἄλλοι αἱματοθρεγμοὶ, οἱ τοῖχοι τῶν σπιτιῶν πιτσιλισμένοι ἀπὸ αἵματα, λευκὰ πανιά κουρελιασμένα καὶ ἀπὸ αἷμα κατακόκκινα.

Σκύλοι καὶ γάτοι καὶ κότες, γυρίζανε κοπαδιαστά, ἐλεύθερα στὸ δρόμο καὶ ζητούσανε τροφή. Στους στενοὺς τοὺς δρόμους, τοὺς καθέτους πρὸς τὴν παραλία, Τούρκοι στρατιῶται ἐνήδρευον κρυμμένοι, πίσω ἀπὸ τὶς γωνιές καὶ προβάλλοντες τὰ ὄπλα, ζωσμένοι με ἀρμάθες φυσιγγίων στὰ στήθια τους καὶ με ἐφ' ὄπλου λόγῃ στὰ ντουφέκια.

Περιέργως, οὔτε μᾶς σταμάτησε κανεὶς, οὔτε μᾶς μίλησε, οὔτε ἔδειξε κανεὶς πὼς θέλει νὰ ἐμποδίση τὴν διάβασίν μας.

— Ξέρεις τουρκικά; μοῦ λέει ὁ Βουτσινᾶς.

— Γιατί; Νὰ ποῦμε κανέναν ἀμανέ;

— Μήπως, μᾶς ποῦνε νὰ σταθοῦμε καὶ εμείς δὲν ἐννοήσουμε καὶ μᾶς πυροβολήσουν.

— Ἄμα ἀκούσης «Ἡτούρ», τοῦ εἶπα, στάσου καὶ ἄμα ἀκούσης καὶ «Γιασάκ», μὴ προχωρήσῃς.

— Θὰ κάμω κάτι καλύτερο, μοῦ εἶπε, καὶ γύρισε καὶ μίλησε με τὸν Ἑγγλέζο.

Καὶ πρὶν ἐκείνος ἀπαντήσῃ, ἐπῆρε ἕνα μικρὸ μπαστοῦνι, ποῦ κρατοῦσεν ὁ Ἑγγλέζος, τοῦ ἔβγαλε τὴν κάτασπρη τὴν κάσκα, τὴν ἔβαλε ἐπάνω στὸ μπαστοῦνι καὶ τὸ ἐσήκωσε ψηλά, κρατῶντας τὸ σὰν σημαία.

Σὲ λίγο ὅμως τὴν ξανακατέβασε, ξετύλιξε τὸ τουλουπάνι καὶ τὸ ἀπλώσε, κάτω ἀπὸ τὴν κάσκα, γιὰ νὰ κυματίζῃ.

Ὁ Ἑγγλέζος ζήτησε τὴν κάσκα του, ἀλλὰ ὁ κ. Βουτσινᾶς τοῦ ἀπάντησε πὼς εἶνε κατὰ τὸ παρὸν ἀδύνατον νὰ τοῦ τὴν ἐπιστρέψῃ.

— Δὲν ἐννοῶ, εἶπεν ἐκεῖνος, καὶ θὰ ἐξακολουθῶ νὰ τὴ ζητῶ, ἕως νὰ ἐννοήσω.

Ὁ κ. Βουτσινᾶς τοῦ ἐξήγησε τότε:

— Διαφορετικὰ κρασί δὲν ἔχει! Τ' ἀκούς; Εἶνε ἔθιμο τοῦ τόπου.

— Ὅλ-ραίτ!

Καὶ ἐξακολουθήσαμε τὸν δρόμο μας.

Τὶ ἔγινε κατόπιν, θὰ σᾶς το ποῦμε στὸ ἄλλο φύλλο.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΘΕΡΡΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 32)

μιά ἀμφιβολία ὅτι τοῦ τὸ εἶχε στείλει ἡ ἀγαπημένη του. Ὁταν συνήλθε ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό του, πρόσεξε ἀκόμη ὅτι στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ φακέλλου ἦσαν γραμμένες ἡ ἐξῆς λέξεις:

«Ἐλάτε ὅταν θὰ ἔχη φεγγάρι γάτω ἀπὸ τὴ θεράντα μου...»

Κι' ὁ Πῶλ πῆγε με σφιγμένη τὴν καρδιά του ἀπ' τὴν συγκίνησι. Τόλμησε μάλιστα νὰ πάρῃ κι' ἕνα φίλο του. Φοβόταν μήπως τρελλαθῇ ἀπ' τὴ μεγάλη εὐτυχία του. Κάτω ἀπ' τὴ θεράντα ἔμειναν πολλὲς ὥρες συζητῶντας σὰν παληοὶ φίλοι. Ὅταν χώρισαν, ἡ Θέρρυ τοὺς ἔρριξε δυὸ κόκκινα γαρύφαλλα. Ἐφυγαν κ' οἱ δυὸ εὐτυχισμένοι. Μὰ ὁ Πῶλ δὲν γιαιτρεύτηκε ἀπὸ τὸν ἔρωτά του. Ἦθελε νὰ ἰδῇ ἀπὸ κοντὰ τὴν ἀγαπημένη του, νὰ τῆς μιλήσῃ καὶ νὰ τῆς πῇ ὅ,τι ἐνοιώθει γι' αὐτὴν στὴν καρδιά του.

Κ' ἡ Θέρρυ ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες δέχτηκε.

— Μὴ φαντασθῆτε, τοῦ δήλωσε ὡστόσο, ὅτι σᾶς ἀγαπῶ. Τὸ γράμμα σας ἔφερε μόνο μιά ἀναστάτωση μέσα στὴν καρδιά μου. Δέχτηκα τὴ φιλία σας, γιὰ νὰ σᾶς παρηγορήσω καὶ νὰ σᾶς κάνω νὰ γιαιτρευθῆτε ἀπὸ αὐτὴ τὴν ψυχικὴ ἀρρώστεια σας. Ὅταν θὰ γίνετε ὅμως καλὰ, θὰ φύγω πάλι ἀπὸ κοντὰ σας.

Μὰ ὁ Ρουλιέν τῆς ἔπιασε με τρυφερότητα τὰ χέρια, φίλησε μ' ἀπέραντη ἀγάπη τὶς παλάμες τους, κ' ὕστερα τὰ ἔκλεισε καὶ τῆς εἶπε:

— Στὰ χέρια σας κρατᾶτε τὴ ζωὴ μου. Ἡ καρδιά μου εἶνε τὸ παιγνιδάκι σας. Ὅποτε τὸ βαρεθῆτε, μπορεῖτε νὰ τὸ σπάσετε. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι παρ' ὅλο τὸν πόνο μου, θὰ ἔρω τὸ κουράγιο νὰ σᾶς χαμογελάσω καὶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὶς εὐτυχισμένες στιγμὲς ποῦ μοῦ χάρισσατε.

Μὰ ἡ Θέρρυ δὲν ἔσπασε αὐτὸ παιγνιδάκι... Ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς, τόσο συμπαθοῦσε τὸν Ρουλιέν. Καὶ ἕνα βράδυ

Η ΖΩΝΤΑΝΗ ΜΠΟΜΠΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 41)

σματα καὶ σὲ χρυσό.

Οἱ ἀστυνομικοὶ πλημμύρισαν τὴν Καρολίνα, μὰ σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ὁ Τὸμ Τόουχου εἶχε γίνῃ πάλι ἀφαντος. Τὸ μόνο ποῦ κατῶρθωσαν ν' ἀνακαλύψουν οἱ ἀστυνομικοὶ ἦταν ὅτι ὁ ἀρχιγκάγκστερ εἶχε ἀνταλλάξει τὸ αὐτοκίνητό του με μιά «Ρόλλς - Ρόις». Τὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ, ποῦ εἶχε ξεχάσει νὰ τοῦ ἀλλάξῃ τὸν ἀριθμὸ, ἔθεάθη ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες στὴ Βαλτιμόρη. Οἱ ἀστυνομικοὶ τὸ περικύκλωσαν κι' ἔτσι ἔπιασαν ἕναν κουτσὸ Γερμανὸ γκάγκστερ, τὸν Σμίτ, ποῦ εἶχε λάθει μέρος στὴν ληστεία τοῦ θωρακισμένου αὐτοκινήτου. Με τὴ σύλληψι αὐτῆ, ὁ Τὸμ Τόουχου ἔχασε τὸν καλύτερο συνεργάτη του. Οἱ ἄλλοι τρομοκρατήθηκαν μήπως προδοθῶν ἀπὸ τὸν Γερμανὸ κι' ἔσπευσαν ἀμέσως νὰ τὸν ἐγκαταλείψουν. Ἐτσι ὁ τελευταῖος ἀπὸ τοὺς ἔξι Ἴρλανδοὺς ἀρχιγκάγκστερς ἀπόμεινε ὀλομόναχος. Ἐλεγαν μάλιστα ὅτι εἶχε προσθληθῇ ἀπὸ φυματίωσι κι' ὅτι ἦταν ἕνα ἀνθρώπινο ράκος. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐνέτειναν τώρα τὶς ἐνέργειές τους κι' ἕνα βράδυ, ἔδω καὶ λίγο καιρὸ, κατῶρθωσαν νὰ συλλάβουν καὶ τὸν Τὸμ Τόουχου, τὴν ὥρα ποῦ κοιμόταν στὸ δωμάτιο ἐνὸς ξενοδοχείου. Ὁ ἀρχιγκάγκστερ ἦταν στ' ἀλήθεια μιά «ζωντανὴ μπόμπα». Εἶχε πάντα γύρω ἀπὸ τὴ μέση του τὴν περίφημη ζώνη με τὴ νιτρογλυκερίνη. Οἱ ἀστυνομικοὶ γιὰ νὰ ἐξουδετερώσουν κάθε κίνησί του, τὸν χλωροφόρμισαν πρῶτα, καθὼς ἦταν βυθισμένος στὸν ὕπνο του καὶ κατόπιν τοῦ πέρασαν τὶς χειροπέδες καὶ τὸν... ξαλάφρωσαν ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνη ζώνη. Ἐπειτα τὸν μετέφεραν, ἀναισθητο πάντα, σὶς φυλακὲς τοῦ Σικάγου.

Ὁ Τὸμ Τόουχου, ὁ τελευταῖος «βασιλεὺς» τῶν γκάγκστερς τοῦ Σικάγου, ὁ τελευταῖος «Δημόσιος Κίνδυνος ἀριθ. 1» τῆς Ἀμερικῆς, κατεδικάσθη ἐσχάτως σὲ θάνατο καὶ πρόκειται τώρα νὰ πεθάνῃ πάνω στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα. Κι' ἔτσι φαίνεται πὼς ἡ βασιλεία τῶν γκάγκστερς ἔληξε πειὰ με τὸν πιὸ τραγικὸ τρόπο σὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

Η ΤΡΕΛΛΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΣΙΜΟΝ ΣΙΜΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 49)

τὸ σωφάρισμα.

— Δὲν ἔχω καμμιά ὄρεξι νὰ σπάσω τὰ μούτρα μου! συνηθίζει νὰ λέῃ.

Ἐχει μπλέ, σκοτεινὰ μάτια, καστανὰ μαλλιά κι' ἐνῶ δὲν εἶνε λαίμαργη, ζυγίζει σωστὰ 52 κιλά. Τὰ χαρακτηριστικά της εἶνε τὸ θάρρος της κ' ἡ ὑπερβολικὴ φιλοδοξία της. Θέλει νὰ γίνῃ ὁ μεγαλύτερος «ἀστέρας» τοῦ κόσμου. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ, ἔχει καὶ μιά ἀθῶα μανία: μαζεύει γραμματόσημα!

Περιττὸ εἶνε ν' ἀναφέρῃ κανεὶς ὅτι ἔχει πειὰ συμφιλιωθῇ με τοὺς γονεῖς της κι' ὅτι ζῆ μαζὺ τους νοσταλγώντας κάποτε - κάποτε τὴ ναυτικὴ Μασσαλία καὶ τὴν ἐξωτικὴ Μαδαγασκάρη.

ΖΑΝ ΡΟΥΝΤΟ

Η ΜΙΛΛΟΡΑΙΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 14)

δώσω μιά φυσικὴ ἐξήγησι. Κι' ἀσφαλῶς θὰ τὰ νύμιζα σὰν μιά ψευδαίσθησι, σὰν μιά ἀπατηλὴ ὀπτασία τῶν ματιῶν τῆς γιαιγιάς μου καὶ τῶν δικῶν μου, ἂν δὲν ἔβλεπαν κ' οἱ ἄλλοι ὑπηρετές μας τὴν ὑπερκόσμια ἐκείνη φωταψία τῆς νεκροκλησιᾶς, κι' ἂν ὁ Ζοζέφ ἐπίσης δὲν ἔβλεπε — στὴν κουζίνα καὶ στοὺς διαδρόμους — τὴ φευγαλέα κι' ἀέρινη κι' ἀσυλληπη σιλουέττα τῆς γιαιγιάς μου: "Ἄν δὲν ἔβλεπε τὴ Μιλλοραίν της!!

Ποιὸς ξέρει, Θεέ μου! τί μυστήρια τριγυρίζουν τὸν ἄνθρωπο σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ;

ΣΑΡΑ ΦΟΛΕΎ

ρίχτηκε με δάκρυα στὴν ἀγκαλιά του καὶ μὴ μπορῶντας νὰ συγκρατήσῃ τὸν πόνο της, τοῦ ὡμολόγησε με πείσμα:

— Δὲν σ' ἀγαπῶ, Ρουλιέν! Ἄκούς, δὲν σ' ἀγαπῶ!...

Μὰ ἀντὶ νὰ φύγῃ, τόσο ἔγερνε μέσα στὴν ἀγκαλιά του. Κι' ὁ Πῶλ ἐνῶ τὴ φιλοῦσε καὶ τῆς χάιδευε τὰ ξανθὰ μαλλιά της, σκεφτόταν ὅτι αὐτὴ ἡ μπεμπέκα εἶχε γίνῃ πειὰ σωστὴ γυναίκα κι' ὅτι ἡ κερένια μαρκησία εἶχε ἀποκτήσει ἐπιτέλους καρδιά. Χάρης στὸν μεγάλο ἔρωτά του, αὐτὴ ἡ ὡμορφὴ μὰ ψυχρὴ κούκλα, εἶχε γίνῃ ἕνας σωστὸς ἄγγελος!

ΑΝΤΡΕ ΓΚΑΣΠΑΡ